

Лиш повір

Іван Коваленко

Стій, подумай, не спіши,
Не гортай оцю сторінку,
Бо для тебе ці вірші
Я писав, не мав спочинку.
Лиш для тебе ці вірші!..

Ти їх хочеш кинуть пріч
І відсовуєш вороже,
Я ж не спав над ними ніч,
Не одну не спав я, може.
То не кидай же їх пріч!..

Ти повір і дочитай,
Я усе віддам, що маю,
Якщо ніжність має край, –
Всю віддам тобі до краю.
Лиш повір і дочитай!..

Тільки я один, либонь,
Зможу вилікувать крила,
Що, летівши на вогонь,
Ти їх тяжко обпалила...
Тільки я один, либонь...

Тож читай і розумій
Все в рядках і поміж ними,
Ти почуєш – голос мій
Виривається за рими,
Це любові голос мій!..

Тільки нею я, мабуть,
Поверну тобі ту віру,
Що твою осяє путь
І страждання зменшить міру.
Тільки я один, мабуть!..

Дочитай, і жди, і вір

Так, як в Бога люди вірять,
Бо нема на світі мір,
Щоб любов мою помірять!
Тільки жди мене і вір!..

І цей вірш хай буде знак,
Що здійснитись цьому чуду!
Світ загине, та однак
Я тебе шукати буду!
Я знайду тебе однак!